

[Pürschel.]

om de har aktuel Interesse, og det har de ikke.

Professor Grønbech holdt forleden Dag i Studenterforeningen et Foredrag, der refereredes i Bladene under Overskriften „Alt er kedeligt“. Jeg var desværre ikke til Stede, for Paavisningen af, at alt er kedeligt, skal have været overordentlig morsom, men hvis han var inspireret af Begyndelsen af Finanslovbehandlingen her, er det ikke uforklarligt, og derfor synes jeg, det er urimeligt, at Statsministeren taler haanligt til Venstres Ordfører, der havde lovet, at de vilde stræbe at holde sig vaagne. Jeg synes egentlig, det var en prisværdig Bestræbelse og ingenlunde ved Siden af at sige det. Jeg fandt, det var meget naturligt, og jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Brørsen fortjente Tak, fordi han havde lovet noget saadant.

Helt uden opmuntrende Momenter var det jo alligevel ikke. Da det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch f. Eks. opfordrede os til at blive dygtigere, saa maa jeg sige, at der gik et bredt Smil over vore Læber. Ja, det er jo saadan, ikke sandt, det ved vi jo, at naar de Herrer har det store Stemmetal bag sig, saa skyldes dette udelukkende, at de er saa meget dygtigere, end vi andre er. Det er det eneste, der er Grunden til det, ikke sandt? Det er ikke noget med, at dør er Svinekortene, dør er Valutaattesterne, og dør er Socialreformen? Det er ikke noget med det, det er udelukkende Dygtighed? Derfor er det saa smukt af det ærede Medlem, at han saa opfordrer os til at søge at naa op paa det samme høje Niveau. Der er noget opmuntrende i det, men mon Sandheden ikke er den, at der er en hel Del Vælgere, der har det ligesom Drengen, der sad og spiste en stor Mellemmad? Saa kom Præsten til ham og sagde nogle venlige Ord og sluttede med et Spørgsmaal, og Drengen svarede ikke. Og saa sagde Præsten: Hvorfor svarer han ikke? Og dertil sagde den ældre Broder: Nej, han hører ikke efter Sludder, medens han æder, Hr. Pastor. Saadan er der vist nogle af de Vælgere, der har stemt socialdemokratisk og radikalt, der har haft det. Saa længe de sidder ved det veldækkede Bord, som diskas op, for at bruge et Udtryk, der er velkendt, saa længe hører de ikke efter Sludder, og som saadant betragter de naturligvis alt andet end det, der netop drejer sig om, hvilke Retter der skal sættes paa Bordet.

Det næste opmuntrende Moment var det, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch faldt i Trance med Hensyn til en

Krukke ovre paa Bornholm. Han vilde have den opstillet som et Mindesmærke herude i Vandrehallen ved Siden af Sølvskrinet. Ja, hvorfor nu glemme de andre Klippeøer, de har da ogsaa gjort noget, og det var da egentlig politisk nok saa interessant, hvad der skete deroppe, men det skal jeg se bort fra. Det ærede Medlem var, for at tale populært, meget varm paa den Krukke. Jeg ved ikke, om det er for meget at sige, at han var krukkevarm. Det vil i hvert Tilfælde være en Forklaring paa, at han, hvad der maa synes besynderligt for alle andre, fandt Anledning til at juble i vilden Sky over, at Lodtrækningen havde givet det Resultat, den gav. Alle andre vilde have fundet det naturligt, at man havde jublet over, at Afstemningen gav det Resultat, og sat Afstemningen et Mindesmærke, men Lodtrækningen, det er ubegribeligt — men naturligvis, Varmen i de øvre Regioner forklarer jo noget. Jeg vil for Resten her tillade mig at anbefale til fremtidig Overvejelse, at man i et Tilfælde som det ovre paa Bornholm ikke falder tilbage paa Lodtrækning, men paa de afgivne Vælgerstemmer, saa havde man faaet en naturlig og sund og rigtig Afgørelse af det Valg derovre.

Nu kan man naturligvis spørge: Skal der da stemmes mere til Landstinget? Ja, det er vel ikke helt udelukket, i hvert Fald talte Statsministeren om en Kommission. Nu havde man troet, at det var saa givet dette med Etkammersystemet, men nu skal vi altsaa have en Kommission! Jeg skal ikke berøve mit Partis Formand den Lækkerbidsken, som Statsministeren ved den Lejlighed serverede, men kun gøre en beskedent Randbemærkning til Udtalelsen. Jeg vil bruge et Militærbillede — det virker jo ikke mere saa afskrækkende paa det store Regeringsparti, og det mindre maa finde sig i, at vi ikke tager Hensyn til det.

Saa længe man kæmper mod et Skyttegravsanlæg, saa indgyder det Afsky, og man beskyder det med Bomber og Stinkbomber og Giftgas, Jesper Simonsen højlovlig Ihukommelse, og man underminerer dette Skyttegravsanlæg og siger, at nu skal det sprænges væk. Men naar det saa lykkes at trænge ind i det, saa er Situationen jo ændret, saa piller man Minerne forsigtigt ud af Minegangene, og saa vender man Skyttegravnen — mon det ikke er noget saadant, der forberedes —, saa vender man Skyttegravnen, det vil sige, at man lægger Forbindelseslinierne lidt anderledes og giver den Skudfelt til den modsatte Side af den, den hidtil har haft. De skudsikre Rum har man jo stadig Brug for, hvis en eller anden